

kunne betragtes som Aldersklasser, men naturligvis ikke nøjagtigt svare til saadanne, begrænsede ved bestemte Stadier af tilbagelagt Tjenestetid. Men man tør dog paastaa, at disse Antydninger give en forestilling om Avancementsforholdenes Forringelse, der snarere er for gunstig end for ugunstig i Sammenligning med Virkeligheden.

Til Støtte herfor skal man henvide til den ved Lønningslovene af 31te Marts 1860 og 2den Juli 1870 bevirkede stadig stigende Levealder, hvori Udnævnelse til Fuldmægtig er opnaaet i de 3 under begge disse Love hørende Ministerier (Justits-, Indenrigs- samt Kirke- og Undervisningsministeriet). Af en i denne Anledning foretagen Opgjørelse fremgaar det, at den Levealder, hvori Fremfremmelser fra en Bestilling til pensionsberettiget Embede i et af de nævnte Ministerier gjennemsnitsvis har fundet Sted, har været:

i Lidsrummet	$\frac{1}{4}49$ — $\frac{31}{3}60$... 29,7	—
—	$\frac{1}{4}60$ — $\frac{31}{3}66$... 31,6	—
—	$\frac{1}{4}66$ — $\frac{31}{3}72$... 35,0	—
—	$\frac{1}{4}72$ — $\frac{31}{7}79$... 38,0	—

Det i Sammenligning med de følgende Lidsrum meget lave Tal for Lidsrummet 1849—60 hidrører i en væsentlig Grad tillige fra de ved Loven af 1860 inddragne Kancellistembeder, og man skal derfor ikke opholde sig ved dette Tal, men alene bemærke, at den senere Opnaaelse af kongelig Udnævnelse har betydelig Indflydelse paa Pensionsretten og derigennem paa de økonomiske Tilkaar, der overhovedet bydes Embedsmændene. Derimod maa man særlig fremhæve Resultatet for de 3 senere Lidsrum, i hvilke den første kongelige Udnævnelse er Udnævnelse til Fuldmægtig. De anførte Tal godtgjøre slaaende, hvorledes de i Lovene af 1860 og 1870 forestrevne Inddragelser af Embeder mere og mere, efter som Inddragelserne kom til fuld Virkning, have forringet Avancementet. Det særlig ugunstige Resultat for Lidsrummet 1872—79 har derhos saameget større Betydning, som der i dette Lidsrum har været netop et forholdsvis stort Antal Udnævnelser, nemlig 23 i 17 Fuldmægtigembeder, hvilket for den aldeles overveiende Del er foranlediget ved et forholdsvis stort Antal Ansættelser af Fuldmægtige i Embeder udenfor Ministerierne; men uagtet denne betydelige Hjælp er, som anført, Levealderen ved Udnævnelsen til Fuldmægtig stegen til 38 Aar, ja særligt i de to sidste Aar, hvori ikke mindre end 10 Udnævnelser have fundet Sted, altsaa over Halvdelen af disse Ministeriers Fuldmægtigposter er blevne besatte paany, er den gjennemsnitlige Levealder ved Ansættelsen endog steget til næsten 39 Aar (nøjagtigt 38,8).

Opgjørelsen angaar vel kun de 3 foranævnte Ministerier, men da disse netop ere de, hvorfra den største Udgang i Lokalembeder finder Sted, kan det med Sikkerhed slutes, at Avancements-

forholdet er endnu slettere i de andre Ministerier. Det viser sig saaledes ogsaa, at de nuværende Fuldmægtige i Finansministeriet have været over 39 Aar gamle ved deres Udnævnelse, medens den tilsvarende Alder for de 3 foranævnte Ministerier viser sig at være 38 Aar, altsaa ganske den samme Gjennemsnitsalder som den, der fremgaar af de siden 1ste April 1872 i disse Ministerier stedsfundne 23 Fuldmægtig-Udnævnelser. Allerede heraf kan det med nogen Sandsynlighed slutes, at Avancementsforholdene heller ikke i Finansministeriet i Tiden siden 1872 have været gunstigere, end de have været for alle dets nuværende Fuldmægtige, men at snarere den ringere Afgang til Lokalembeder, som staar Finansministeriets Embedsmænd aaben, maatte have yderligere forværret Aldersforholdet (39,2 Aar). Dette er ogsaa Tilfældet, idet samtlige siden 1ste April 1872 under Finansministeriet stedsfundne Fuldmægtig-udnævnelser, ialt 32, udvise en Gjennemsnitsalder af paa det Allernærmeste 40 Aar (nøjagtigt 39,9 Aar), og naar man særligt betragter de to sidstforløbne Aar udvise de deri stedsfundne 6 Udnævnelser en Gjennemsnitsalder af 43 $\frac{1}{3}$ Aar.

At Forholdene i de to militære Ministerier — fra hvilke der er den samme indskrænkede Udgang til Forslyttelse, og hvori de overordnede Embeder, der besættes med Officerer, undrages fra Fuldmægtigenes Avancement — ikke gjennemgaaende kunne være bedre end i Finansministeriet, er en Selvsølge.

Fremdeles angaar disse statistiske Bemærkninger vel kun det ene Punkt i Avancementsforholdet, Levealderen ved Udnævnelsen til Fuldmægtig; men det er klart, at jo senere denne opnaas, desto senere vil ogsaa — under de samme Organisationsforhold — Avancement til de højere Embedsstillinger finde Sted, og det her behandlede Aldersforhold er derfor af afgørende Betydning for Ministerierenes hele Embedsomraade, og det maa derhos erindres, at Avancementet fra Fuldmægtig opad maa blive endnu mere forringet, end hint Aldersforhold ved Indtrædelsen i Fuldmægtigklassen angiver, eftersom den forholdsvis største Formindskelse af Embedernes Antal netop er sket i de højere Klasser.

I Henhold til Foranstaaende kan det altsaa fastslaaes, at Avancementsforholdene ere saadanne, at Udnævnelse til Fuldmægtig i Ministerierne gjennemsnitsvis først naas i en Alder af omtrent 40 Aar, og at den Tid, som de nuværende Kontorchefer gjennemsnitsvis have tilbagelagt som Fuldmægtige, 8 Aar, er kortere, end der gjennemsnitsvis kan gøres Regning paa i Fremtiden.

Idet man saaledes af de her fremsatte Grunde har maattet komme til at foreslaa gjennemgaaende Forhøjelser af de i Loven af 2den Juli 1870 fastsatte Lønningsbeløb, har man dog ment især i det Hele og Væsentlige at burde holde sig